

Biblické texty:

Izajáš 42,1-7: „Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům. Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy. Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná. I ostrovy čekají na jeho zákon.“ Toto praví Bůh Hospodin, který stvořil nebesa a roztáhl je, zemi překlenul i s tím, co na ní vzhází, jenž dává dech lidu na ní a ducha těm, kdo po ní chodí: „Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě.“

Skutky 10,34-43: Petr se ujal slova: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech. Dobře víte, co se dělo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal Jan. Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě. Ale oni ho pověsili na kříž a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu zjevit se – nikoli všemu lidu, nýbrž jen svědkům, které k tomu napřed vyvolil, totiž nám; my jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. A uložil nám, abychom kázali lidu a dosvědčovali, že je to on, koho Bůh ustanovil za soudce živých i mrtvých. Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří.“ Ještě když Petr mluvil, sestoupil Duch svatý na všechny, kteří tu řeč slyšeli.

Matouš 3,13-17: Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on mu bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?“ Ježíš mu odpověděl: „Připusť to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všechno, co Bůh žádá.“ Tu mu již Jan nebránil. Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A z nebe promluvil hlas: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“

Ebedská píseň

Já prostě žasnu, jak se texty Bible nově otvírají, samozřejmě za tím ale musíme jít. Musíme mít touhu a prosit, aby k nám nově promlouvala, nově nás oslovovala. Pak je dalším krokem podle nového také začít myslet, jednat, žít. Věta „tohle už znám, to mě nepřekvapí“ při čtení Bible není na místě. Vezměme to konkrétně.

Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasí. To je popis služebníka, o kterém mluví prorok Izajáš v 6. stol. před narozením Krista. 7. století trvalo, než první církev pochopila a vztáhla tenhle text na Služebníka – Ježíše Krista. Jak si vysvětlit to, že

třtinu nedolomí? Izajáš použil představu, které tehdy všichni rozuměli. Král sám rozhodoval o životě či smrti právě onou třtinou, hůlkou, kterou mu podali. Když ji zlomil, člověk byl odveden a usmrcen. Nebo dostal kahánek, ve kterém svítilo malé světélko. Když ho sfoukl, odsouzencův život zhasl. A tenhle král s absolutní mocí nad životy lidí jmenuje svého služebníka a posílá ho s podivnými úkoly mezi lidi a národy. Lidi neodsuzuje, ale podpírá, knot v lampičce povysunuje, aby neuhořel a nezhasl. Je nenápadný, nechce být hvězdou ani skvělým řečníkem, není sprostý. Nevzdá to s lidmi, dokud svůj úkol, misi nedokončí. Spravedlivý soud znamená napravování vztahů mezi lidmi a národy. Král vybavil služebníka pro tento úkol tím, že na něho vložil svého Ducha. Tím králem je Hospodin. V době, ve které Izajáš psal, fungovala představa tzv. panteonu bohů. Nejvyšším bohem byl ten, kdo stvořil nebesa i zemi i lidi. Tímhle stvořitelem byl Hospodin, o tom čteme v první knize Mojžíšově.

Ted' ještě pár slov o křtu: Ježíšově, Janově a našem. Jan křtil vodou na smytí hříchů a nové vykročení do života. Ježíš je pokřtěn, sestoupil na něho Duch Boží v podobě holubice. My křtem dětí a nemluvňat nesmýváme jejich hříchy, ale přivtělujeme je do Kristova lidu, do církve. Dospělí a mládež už svůj život před křtem mohou a dokážou reflektovat, promýšlet, hodnotit, měnit. Proto by měla po takovém křtu následovat touha, příprava a prosba o dar Ducha Božího. Při každé důležité události: biřmování, Večeři Páně, uvádění kněží do služby církve prosíme o sestoupení, seslání Ducha Božího (Kristova). Prosit o seslání Ducha můžeme a máme stále. Při naší bohoslužbě o něj prosíme vždycky. Bez něj se ze tmy, z našich osobních vězení, naší slepoty nedostaneme.

Ebed znamená v překladu buď otrok nebo služebník; jde o někoho, kdo cele a ve všem vykonává vůli svého pána, je jeho nástrojem, jeho prodlouženou rukou.